

Там можна розмістити будь-яку інформацію, у тому числі, пропозиції політичного, комерційного та особистого характеру. У глобальних інформаційних мережах розміщуються також літературні та музичні твори, товарні знаки, знаки обслуговування та інші об'єкти інтелектуальної власності.

Основні проблеми, що вимагають законодавчого врегулювання України у зв'язку з розвитком мережі Інтернет, практично не відрізняються від таких в інших розвинутих країнах світу: забезпечення вільного підключення до Інтернету та обміну інформацією в мережі; правова охорона авторських прав та інших об'єктів інтелектуальної власності; захист персональних даних, зокрема тих даних, які збираються в процесі діяльності операторів мережі; підключення державних органів до Інтернету та забезпечення громадян інформацією про діяльність цих органів; запобігання поширенню образливої та непристойної інформації, закликів до розпалювання національної, расової, релігійної ворожнечі тощо; електронний документообіг, електронний підпис, підтвердження справжності інформації в інформаційних продуктах, засобах перегляду та передачі інформації; електронна комерція; інформаційна безпека: комп'ютерні віруси, несанкціонований доступ до інформації, злом серверів та мереж, руйнування та підміна інформації; застосування засобів криптозахисту; юрисдикція: законодавство якої держави необхідно застосовувати для врегулювання дій, що здійснюються в мережі.

Можна констатувати, що мережа Інтернет є «найважливіша інфраструктура інформаційного суспільства, що розвивається, інфраструктура соціального регулювання».

Шепель К.Д.
Науковий керівник Лисенко І.В.
НТУ «ХП»

ОСОБИСТА ПРИВАТНА ВЛАСНІСТЬ ПОДРУЖЖЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Особиста приватна власність кожного із подружжя – це актуальна тема для обміркування у будь який час. Оформлення шлюбних відносин зумовлює

виникнення в подружжя особистих майнових та немайнових прав і обов'язків, зокрема вводить спільну категорію стосовно режиму майна – сумісну власність. Норми Сімейного кодексу свідчать про презумпцію спільності права власності подружжя на майно, яке набуто ними в період шлюбу. Наразі однією з найважливіших проблем у сімейних спорах є питання щодо поділу спільного майна подружжя з урахуванням життєвих обставин, що впливають при такому розподілі.

Варто зазначити, що особиста приватна власність кожного – це те майно, яке належить лише одному з подружжя, і на яке не поширюється сімейно-правовий принцип спільності майна подружжя. Щодо цього майна кожен із подружжя має право самостійно здійснювати правомочності власника. Існує думка, що все майно осіб, які перебувають одне з одним у шлюбі, є спільною власністю подружжя. Але насправді законодавством визначено перелік майна, яке є особистою приватною власністю чоловіка/дружини (глава 7 Сімейного кодексу).

Стаття 57. Майно, що є особистою приватною власністю дружини, чоловіка

1. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є: майно, набуто нею, ним до шлюбу; майно, набуто нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування; майно, набуто нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто; житло, набуто нею, ним за час шлюбу внаслідок його приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду»; земельна ділянка, набуто нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації земельної ділянки, що перебувала у її, його користуванні, або одержана внаслідок приватизації земельних ділянок державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, або одержана із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених Земельним кодексом України.

2. Особистою приватною власністю дружини та чоловіка є речі індивідуального користування, в тому числі коштовності, навіть тоді, коли вони були придбані за рахунок спільних коштів подружжя.

3. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є премії, нагороди, які вона, він одержали за особисті заслуги. Суд може визнати за другим з подружжя право на частку цієї премії, нагороди, якщо буде встановлено, що він своїми діями (ведення домашнього господарства, виховання дітей тощо) сприяв її одержанню.

4. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є кошти, одержані як відшкодування за втрату (пошкодження) речі, яка їй, йому належала, а також як відшкодування завданої їй, йому моральної шкоди.

5. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є страхові суми, одержані нею, ним за обов'язковим особистим страхуванням.

6. Суд може визнати особистою приватною власністю дружини, чоловіка майно, набуте нею, ним за час їхнього окремого проживання у зв'язку з фактичним припиненням шлюбних відносин.

7. Якщо у придбання майна вкладені, крім спільних коштів, кошти, що належали одному з подружжя, то частка у цьому майні, відповідно до розміру внеску, є його особистою приватною власністю.

Сьогодні мною була розглянута актуальна тема – особиста приватна власність кожного із подружжя, було визначено основні положення сімейного кодексу 57 статті, розтлумачено саму назва обговореного питання. Отже, сімейне право України закріплює принцип спільності майна подружжя, який означає об'єднання майна чоловіка і жінки в єдину майнову масу та встановлення ряду спеціальних правил щодо його володіння, користування та розпорядження. Режим спільності майна подружжя означає, що: майно, набуте подружжям за час шлюбу, вважається спільним, якщо інше не встановлено домовленістю сторін; подружжя має рівні права щодо майна, яке належить їм на праві спільної сумісної власності; майно належить подружжю без визначення часток кожного з них у праві власності; права подружжя на майно

визначаються рівними незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини самостійного заробітку (доходу); до тих пір, поки не буде доведено протилежне, вважається, що кожен з подружжя, який здійснює правочини щодо розпорядження спільним майном, діє в інтересах подружжя.

Шкурченко А. Ю.
Науковий керівник: Гаряєва Г. М.
НТУ «ХП»

ПЕРЕКЛАДАЧ ЯК АВТОР ПЕРЕКЛАДУ: ПРАВО НА ВТРУЧАННЯ В ОРИГІНАЛ

Дослідження зосереджується на розгляданні питання втручання перекладача до структури та змісту оригінального тексту як особливості процесу перекладу твору, а також її статусу й урегулювання в рамках норм інтелектуального права.

Для початку слід зауважити, що процес перекладання – це не просте механічне відтворення сукупності елементів оригіналу, а складне свідоме відбирання кращих варіантів їх передання. У цьому аспекті втручання перекладача в оригінальний текст є не просто можливістю, проте необхідністю перекладацького процесу.

За Статтями 433, 441 Цивільного Кодексу України, законодавство визначає переклади творів (похідні твори) як окремий об'єкт авторського права і як окремий вид використання оприлюдненого твору. При опублікуванні або іншому використанні перекладу обов'язково потрібно зазначити автора оригінального твору, якому належать майнові права (які передаються за договором) та немайнові права на цей твір (які залишаються на завжди за автором). При цьому, майнові права на переклад існують протягом терміну чинності майнового авторського права. Надання дозволу на переклад твору іншою мовою, як уже зазначалося, є ліцензійним договором. Таким чином, переклад існує як окремий вид твору, який частково регулюється правами оригінального твору.